

utcai kaland – a megtévesztés

a járókelőkhöz megtévesztésig hasonló öltözetben léptem ki az utcára, de sajnos azonnal felismertek. gyorsan ott termett két ellenőr is. a papírjaim után érdeklődtek, és közben az unalomig ismert kérdésüket ismételték: mi ez a nevetséges maskara? a nevetséges jelzőre helyezték a hangsúlyt. erre persze nem tudtam mit válaszolni, a zsebemben matattam, mintha nem tudtam volna, hogy nem igazolhatom jelenlételemet. miután zavaromban megígértem, hogy többé nem hagyom el meggondolatlanul ruhatáramat, nagy-lelkűen elengedtek. most itt állok egy rakás feleslegesen kinyomtatott hamisított kilépőcédulával. (csak jóval később döbbsentem arra – amikor az ominózus kilépőcédulákat a lejárt határidő miatt némi engedménnyel, kéz alatt sikerült eladnom –, hogy nagyvonalú ígéretem – nem hagyom el meggondolatlanul ruhatáramat – milyen hatalmas szabadságot adhatott: végső soron bizonyos meggondolásokkal akár ki is léphettem volna. de ekkor már nem vonzottak különösebben az utcai kalandok.)

kis ág

eleinte furcsa volt, hogy ősszel is kinőtt, mert kezdetben csak az évelőn. már megszokta – hiányzott volna, ha nem történik meg a dolog –, hogy minden tavasszal egy kis ág sarjadt ki az oldalán, a bordák között. kezdetben lenyesegette, de aztán nem törődött vele különösebben. friss hajtás volt, hajlékony, engedelmesen beszimult a teste mellé, és ha bő inget, vagy köpenyt vett fel, senki nem vehette észre. nyáron kissé kilombosodott, koraősszel elhullatta leveleit, és amikor úgy ítélte meg, hogy elszáradt, egyetlen mozdulattal letörhette. nyoma sem maradt. kis problémát csak az jelentett, hogy nem tudta, mit kezdhetne a száradt ágakkal – irtózott az elégetésüktől, mert úgy érezte, elvégre nem üzemeltethet pszeudo-krematóriumot illegálisan –, így pincéjében az évek során egy elég komoly farakás halmozódott fel, amely egyre inkább az útjában volt. a legutolsó őszön is kihajtott testén egy új ág, amely ezúttal a megszokottnál rohamosabban kezdett nőni. néhány nap alatt a törzse karvastagságúvá erősödött. fűrészszel, baltával is próbálkozott, de nem boldogult, mert életlenek voltak a szerszámok és a hozzáférés is körülményesnek bizonyult. tehetetlenségre kárhoztatva felismerte, hogy az egyre

jobban növekvő ág is a teste, amellyel ugyanúgy kell bánnia, mint egy kézzel vagy lábbal. gondozni kell, ápolgatni, figyelni fájdalmaira, reakcióira. mind-
emellett csak arra kell figyelnem – fogalmazta meg a helyes magatartásmó-
dot önmaga számára – hogy ne vegye át a hatalmat a test fölött, például fontossága ne vetekedhessen a fej jelentőségével, mert ha az 51
ág függvénye lesz a test, akkor végérvényesen elveszik a kontroll. a
helyzet már-már megnyugtató módon állandósulni látszott – status quo, sta-
tus quo, ismételtette magában –, amikor az egyre terebélyesebb lombkoro-
nán kis, nyúlványszerű férgék jelentek meg. hallatlanul fürgék voltak, elkapni
egyet sem tudott, és a központi tudakozó szolgálat által javasolt vegy-
szeres kezelési kísérletekkel szemben – a viszonylag kedvezményes
áron beszerzett permetezésre váró folyadékok nagy üvegballonokban
sorakoztak a pince szűk járatai mentén – teljesen immunisak voltak.
a probléma akkor vált súlyossá és aggasztóvá, amikor elkezdtek lak-
mározni az oldalát, és a bordákig lerágták testéről a húst. érdekes
módon nem érzett fájdalmat, de a látvány – naponta többször ellen-
őrizte a helyzetet a nyakáig felhúzza az ágytakaróból átalakított koc-
kás, puha, flanel köpenyét – igencsak riasztó volt. amikor vizsgálta
magát nem észlelt semmi mozgást, de amikor egy-egy pillanatra fél-
repillantott, a férgék újra támadást indítottak. végső elkeseredésében
magyarázatokot próbált fabrikálni a jelenségre – pl. hogy a férgék is
én vagyok –, de hamarosan belátta, hogy magyarázatokkal semmire
sem megy. egyre mélyebb krátereket vájtak testébe a támadások. a
méltóságteljes fává fejlődött kinövés megbénította mozgását, és le-
szűkítette mozgásterét is: az ágyon féloldalt fekvé felmérhette, hogy
az ajtón vagy az ablakon már semmiképpen sem fér ki. a központi
tudakozó szolgálat elérhetetlen volt, vonalait és kapcsolatait megbé-
nította a túlterhelés. egy nagyméretű, az üvegballon lezárásához
használt parafa dugót szorongatott a kezében, átérezve a ledugaszolás végső
fázisának fenyegetettségét. utolsó reménysugárként, bensőséges keretek
között megélt magánünnepség fénypontjaként férges gyümölcscső nyilvání-
totta magát.

gyér taps

Z a zongoraművész arra gondolt, hogy ha a japánok elkövethetnek nyilvános
szeppekut, akkor ő is nyugodtan felvághatja az ereit a pódiumon. egy pilla-
natra felmerült ugyan benne a kétely, hogy elegendő indíték és indok-e ez,
de aztán elhessegette az elbizonytalanító gondolatot: régóta szilárd meg-
győződése volt, hogy metaforikus jelentőségű és szépségű tett egy zongo-
raművész esetében a csuklók végzetes megsebzése. minden valamirevaló

hangversenynek így kellene zárulnia, de nyitánynak sem megvetendő. így hát a színpadszolgát nyomatékosan megkérte, hogy az előadás előtt a két szilettpengét helyezze a kottatartóra. megpróbálta elmagyarázni, hogy ma-

52 napság már korántsem egyszerű dolog beszerezni ilyen pengéket, de mintha a falnak beszélt volna. amikor bevonult, és leült a zongora mellé először ösztönösen mégis a Zongoravirtuózok című műsorban meghirdetett darabokra (Frédéric Chopin, Johannes Brahms, Franz Liszt) koncentrált, de aztán futó hezitálás után úgy döntött, hogy nem futamodik, nem futamodhat meg (utálattal vegyes megalázkodással kellett volna utólag mentegetőznie a színpadszolgának a hiábavaló szolgálat miatt). óvatosan, hogy ujjait meg ne sértse, kézbe vette a pengéket, és egy villámgyors, bravúros mozdulattal (az acélzsilettek alig észrevehetőn villantak meg a reflektorok fényében) elmetszette kifordított csuklóján az ereket. ezután mindkét kezét lefektette a billentyűzetre – utolsó erőfeszítésével kínosan ügyelt arra, hogy a várakozásteljes csendben disszonáns módon ne szólaltasson meg egyetlen hangot se –, és már csak homályosan látta, ahogy patakokban folyó vére az utolsó cseppig elszivárog a billentyűk közötti réseken. gyér taps törte meg a vérfagyasztóvá dermedt csendet: a közönség soraiban néhányan úgy vélték, hogy csak színjáték az egész, hogy – akkoriban ez volt a trendi – rendhagyó, avantgárd produkció tanú. amikor a hullaszállítók az aránytalanul hosszú fogantyú-rudakkal felszerelt fém koporsódobozba helyezték, és elvitték a megmerevedett testet – Z mindvégig a görcsbe rándult ujjai között szorongatta a pengéket –, a színpadszolga egyik kezében sárga műanyag felmosó vödröt lóbálva, a másikban szivacsot szorongatva megjelent a használhatatlanná vált húros- és fúvóshangszerhalmokkal csaknem teljesen eltorlaszolt művészkibejáróban. a hangszerhez lépve csodálkozva nyugtázta, hogy a billentyűk hófehérek és szénfeketék, a hangversenynek a zongorán nyoma sem maradt. miután hitetlenkedve, fejét csóválva ellenőrizte a hangszertest alatti padlózatot is, különös tekintettel a résekre – egy Franz Liszt-rapszódia dallamát fütyörészve – dolgo végezetlenül és büntudattalanul vonult vissza az illetéktelen tekintetek előtt mindvégig rejtve maradt ügyeleti fülkéjébe.